

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ (2-12-2018)

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Εάν βρισκόμασταν στην Ιεριχώ την εποχή του Χριστού (πρβλ. Λουκ. 18,35-42), θα βλέπαμε ένα τυφλό-φτωχό, τον υιό του Τιμαίου Βαρτιμαίου (Μαρκ. 10,46-52), να παρακαλεί τους περαστικούς να του δώσουν κάποια ελεημοσύνη. Σίγουρα, παρατηρώντας τον τυφλό συνάνθρωπο μας και ακούγοντας τις φωνές του, που εκλιπαρούσαν να τον ελεήσουμε, θα κάναμε κάποιες σκέψεις που συνηθίζουν να κάνουν οι άνθρωποι, όταν βρεθούν προ παρομοίων θεαμάτων. «Γιατί Θεέ μου επιτρέπεις να υπάρχει αυτή η δυστυχία; Πως αφήνεις να ζει αυτός ο άνθρωπος μέσα στο φρικτό σκοτάδι, χωρίς τη δυνατότητα να απολαμβάνει μια φυσιολογική ζωή, χωρίς την δυνατότητα να έχει την επικοινωνία με τον κόσμο και το σύμπαν; Πως θα εργασθεί; Ποιος θα τον συντηρήσει; Γιατί να είναι καταδικασμένος να ζει ως πτωχός και υποχρεωμένος να ζητιανεύει για μια ζωή»;

Αλλά ας αφήσουμε για λίγο τα αγωνιώδη φιλανθρωπικά και φιλοσοφικά μας ερωτήματα και ας παρακολουθήσουμε, βάσει της διηγήσεως του ευαγγελιστή Λουκά, τη συνέχεια της ιστορίας του τυφλού. Άκουσε θόρυβο από ανθρώπους που βαδίζανε και ρώτησε τι συμβαίνει και κάποιοι του απάντησαν ότι **«Ιησούς ο Ναζωραίος παρέρχεται»**. Αναφέρουν τον Χριστό παραθέτοντας το επίθετο που έδειχνε την καταγωγή του, Ναζωραίος. Η Ναζαρέτ δεν είχε ιδιαίτερα φήμη. Άσημο και τιποτένιο χωριό ήταν. «Εκ Ναζαρέτ δύναται τι αγαθόν είναι; λέγει ο Ναθαναήλ στον Φίλιππο (Ιω. 1,47). Ο τυφλός όμως μόλις έμαθε την διέλευση του Ιησού από κοντά του, άρχισε να προσφωνεί τον Χριστό με ένα τίτλο καθαρά μεσσιανικό· «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Το ότι ονομάζει τον Ιησού «υιό Δαβίδ» σημαίνει ότι τον αναγνωρίζει ως Μεσσία, διότι ο Μεσσίας σύμφωνα με τις γραφές θα ήταν απόγονος του Δαβίδ και φυσικά κληρονόμος του ισραηλιτικού θρόνου. **Αυτό ήταν κάτι που με κανένα τρόπο δεν το δεχόταν οι φαρισαίοι και το ιερατείο**. Αυτοί που είχαν τις αισθήσεις τους υγιείς και μπορούσαν ν' αντιληφθούν τα θαύματα του Χριστού, τις προφητείες του, τη διδασκαλία του, που δεν ήταν κατ' άνθρωπον. Αυτοί που ενώ είχαν την σωματική όραση, εν τούτοις, πνευματικά και ψυχικά ήσαν ανάπηροι. Και η αναπηρία τους αυτοί τους κρατούσε μακριά από τον Χριστό. Και όχι μόνο τους κρατούσε μακριά αυτούς, αλλά δεν αφήναν και άλλους να τον πλησιάσουν. Συκοφαντούσαν τον Χριστό ότι με τη δύναμη του αρχισατανά εκβάλλει τα δαιμόνια (Ματθ. 9,34). Συνεπώς τα θαύματά του δεν είναι από τον Θεό.

«Και οι προάγοντες επετίμων αυτό ίνα σιωπήσει» λέγει ο ευαγγελιστής Λουκάς. Τον μάλωναν και του συνιστούσαν να σιωπήσει. Ίσως μάλιστα μερικοί να το έκαναν από «ενδιαφέρον» προς τον Χριστό· να μη ενοχλεί τον διδάσκαλο με τις φωνές του ο τυφλός και τον κουράζει. Βλέπετε είμαστε πολύ ευγενικοί, όταν ο Θεός πρόκειται ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα των άλλων και όχι με τα δικά μας. **Δυσανασχετούμε που άλλοι τον κουράζουν και δεν είναι ξεκούραστος, για ν' ασχοληθεί με τα δικά μας προβλήματα.**

Ο τυφλός όμως ατάραχος και χωρίς να το βάζει κάτω φώναζε περισσότερο. «Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν· υιέ Δαυίδ ελέησόν με». Και ο Χριστός, που είναι ασύγκριτα πιο φιλόανθρωπος από μας, που την αγάπη μας την εκφράζουμε εν πολλοίς λεκτικά και θεωρητικά μόνο, πρόσταξε να τον φέρουν κοντά του και του είπε· «τι συ θέλεις ποιήσω; Ο δε είπε· Κύριε ίνα αναβλέψω. Με το ερώτημα αυτό του Χριστού και την απάντηση του τυφλού αποκαλύπτεται ότι ο τυφλός δεν ζητούσε χρηματική βοήθεια αλλά, πιστεύοντας ότι ο Χριστός δεν είναι απλός άνθρωπος, ζητούσε να βρει το φως του. Και ο Χριστός, χωρίς να προσευχηθεί και να ικετεύσει όπως οι προφήτες σε παρόμοιες περιπτώσεις, εν πλήρη εξουσία είπε· «ανάβλεψον η πίστις σου σέσωκέ σε». Και ο τυφλός ανάβλεψε **και ακολούθησε τον Χριστό ευγνωμονώντας τον και δοξάζοντας τον Θεό.**

Κι αυτό το σημείο πρέπει να το υπογραμμίσουμε· ότι ο τυφλός είναι ευγνώμων. Δείχνει μεγάλη ψυχική υγεία αυτό. Δεν είχε την σωματική όραση που είχαν και οι φαρισαίοι, αλλά είχε την πνευματική που εκείνοι δεν είχαν. Στον Δίδυμο τον Τυφλό, πατέρα της Αλεξανδρείας, του είπε ο Μ. Αντώνιος· «**Μη λυπάσαι που δεν έχεις μάτια που έχουν και τα κουνούπια και οι μύγες. Να χαίρεσαι όμως που έχεις πνευματικά μάτια και βλέπεις τον Θεό.**»

Ας θυμηθούμε

τους δέκα λεπρούς που έβλεπαν τον Χριστό όσο ήταν άρρωστοι και μετά τον ξέχασαν· τον Ιούδα που είδε τα θεϊκά μεγαλεία του και τις δωρεές του κι όμως τον πρόδωσε χάριν των χρημάτων·

τον Πέτρο που είδε την θεία του δόξα στο Θαβώρ κι όμως τον αρνήθηκε·

τους Ιουδαίους που τόσο είχαν ευεργετηθεί κι όμως στην ερώτηση του Πιλάτου αν θέλουν ν' απολύσει τον βασιλέα τους, αυτόν που οι ίδιοι ανακήρυτταν βασιλέα, όταν τους χόρτασε με ψωμιά και ψάρια (Ιω. 6,15) κι όταν τον υποδέχθηκαν στα Ιεροσόλυμα (Ιω. 12,13), εκείνοι απάντησαν «μη τούτον, αλλά τον Βαραββάν. Ην δε ο Βαραββάν ληστής» (!!!). Λοιπόν πόσο μεγάλη πίστη είχε ο τυφλός, πόση επιμονή και αγαθό πείσμα, πόση αντοχή να μη κάμπτεται από τις επιτιμήσεις των συνανθρώπων του, αλλά πόσο ευγνώμων ήταν;

Σε πόσους υγιείς της εποχής εκείνης, Ιουδαίους ή αλλοεθνείς, θα βρίσκαμε τόσες αρετές; Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, τους Ρωμαίους στρατιώτες που ενώ πήγαν να συλλάβουν τον Χριστό, δεν ήξεραν ποιος είναι. Και γι' αυτό τους είπε ο Ιούδας· «Εκείνον που θα φιλήσω αυτός είναι· συλλάβετέ τον και πάρτε τον προσέχοντας μη σας ξεφύγει» (Μαρκ. 14,44). Τόσα χρόνια κήρυττε ο Χριστός, έκανε θαύματα και ποικίλα σημεία, η φήμη του είχε φθάσει μέχρι τη Συρία και **οι υγιείς στρατιώτες των Ιεροσολύμων δεν τον ήξεραν**, διότι τα ενδιαφέροντά τους ήταν τα συνηθισμένα· γυναίκες, χαρτιά, ζάρια, γλέντια, ποικίλες ασωτίες. Τον γνώρισε όμως ο εκατόνταρχος, που είχε τον υπηρέτη του ασθενή (Ματθ. 8,5-13) και η αλλοεθνής και αλλόθρησκη Χαναναία, που και αυτή είχε κορίτσι άσχημα δαιμονισμένο (Ματθ. 15,21-28).

Άρα, η σωματική ασθένεια και αναπηρία, που τόσο δεν τη θέλουμε και τόσο τη θεωρούμε όλοι μας ως κατάρρα, δεν εμποδίζει την επαφή και την ένωσή μας με το Θεό· μάλιστα την υποβοηθεί και την στηρίζει. Κι απ' αυτή την άποψη, είναι σωστό αυτό που λένε όλοι οι άγιοι και οι έχοντες «νον Χριστού», **ότι η ασθένεια –η οποιαδήποτε ασθένεια και η πιο φοβερή ακόμη– είναι μία μεγάλη ευλογία του Θεού προς τον άνθρωπο.** «Εν θλίψει εμνήσθην σου» λέγει ο Δαυίδ. Και ο ιερός Χρυσόστομος προσθέτει ότι «όπως το νερό, όταν πιέζεται στο σιντριβάνι δημιουργεί τον πίδακα, έτσι και η θλίψη εκσφενδονίζει την προσευχή στα ουράνια». Αντίθετα η Παλαιά Διαθήκη εξιστορεί, ότι όποτε ο Ισραήλ ήταν χορτάτος και ήσυχος και ικανοποιούσε τις ορέξεις του ακώλυτα, τότε λάκτιζε το Θεό και γινόταν αχάριστος.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης